

Κάποτε ένας φτωχός Σκωτσέζος αγρότης, με τ' όνομα Φλέμινγκ, ενώ καλλιεργούσε το χωράφι του, άκουσε τη φωνή ενός παιδιού, που, κλαίγοντας, ζητούσε βοήθεια... Αμέσως παράτησε τα εργαλεία του κι έτρεξε προς το μέρος ενός βούρκου, απ' όπου

προέρχονταν οι φωνές. Τι να δει; Ένα τρομοκρατημένο αγόρι, βυθισμένο κιάλας μέχρι τη μέση στη λάσπη, πάλευε μάταια να ελευθερωθεί ουρλιάζοντας.

Χωρίς αργοπορία ο Φλέμινγκ έσωσε το αγόρι, που σίγουρα θα πέθαινε αργά και βανιστικά.

Την επομένη, μια φανταχτερή άμαξα με δύο άλογα σταμάτησε μπροστά από την αγροικία του. Κατέβηκε ένας καλοντυμένος ευγενής κύριος, που του συστήθηκε ως ο πατέρας του αγοριού που είχε σώσει ο Φλέμινγκ. "-Θα 'θελα να σας ανταμείψω για την πράξη σας" είπε ο κύριος. "-Σώσατε τη ζωή του γιου μου". "-Όχι, δεν είναι δυνατόν να πληρωθώ για ό,τι έκανα", απάντησε ο Σκωτσέζος αγρότης, απορρίπτοντας την προσφορά. Την ίδια στιγμή, στην πόρτα του χαμόσπιτου εμφανίστηκε ο γιος του αγρότη.

"-Αυτός είναι ο γιος σας;", ρώτησε ο καλοντυμένος κύριος. "-Μάλιστα", απάντησε με

“Κοινή” μοίρα... μέσω του Καλού!”

Σέρ Ουίνστον Τσώρτσιλ, Πρωθυπουργός Αγγλίας (1940-45, 1951-55), “Πατέρας της Νίκης” του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Σερ Αλεξάντερ Φλέμινγκ, (1881-1955) “Πατέρας της πενικιλίνης”. Νόμπελ Ιατρικής 1945

υπερηφάνεια ο αγρότης.

"-Θα κάνουμε μία συμφωνία. Αφήστε με να προσφέρω στο γιο σας, το ίδιο επίπεδο μόρφωσης που απολαμβάνει ο δικός μου. Αν ο μικρός μοιάζει στον πατέρα του, τότε, χωρίς αμφιβολία, μεγαλώνοντας θα γίνει

κάτι, για το οποίο και οι δύο μας θα υπερηφανευόμαστε".

Έτσι κι έγινε.

Ογιος του αγρότη Φλέμινγκ παρακολούθησε τα καλύτερα σχολεία και αποφοίτησε από τη φημισμένη Ιατρική Σχολή του νοσοκομείου της Αγίας Μαρίας στο Λονδίνο.

Είναι αυτός που κάποια στιγμή θα γίνει γνωστός σ' ολόκληρο τον κόσμο ως **σερ Αλεξάντερ Φλέμινγκ, ο πατέρας της πενικιλίνης**.

Έπειτα από χρόνια, ο γιος του ευγενούς κυρίου, που σώθηκε από το βούρκο, χτυπήθηκε από βαριά πνευμονία. Ποιος του έσωσε αυτή τη φορά τη ζωή; Η πενικιλίνη!

Ποιο ήταν το όνομα εκείνου του ευγενούς κυρίου; Λόρδος Ράντολφ Τσώρτσιλ. Το όνομα του γιού του; **Σερ Ουίνστον Τσώρτσιλ**.

Πως τα φέρνει "καμιά φορά" η ζωή... Ο "αμόρφωτος" αγρότης, πατέρας του

“**Πατέρα της πενικιλίνης**”, έσωσε τη ζωή ενός παιδιού, που, μεγαλώνοντας, θα κυβερνούσε τη Μεγάλη Βρετανία και θα ονομάζονταν, διεθνώς, “**Πατέρας της Νίκης**” - του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

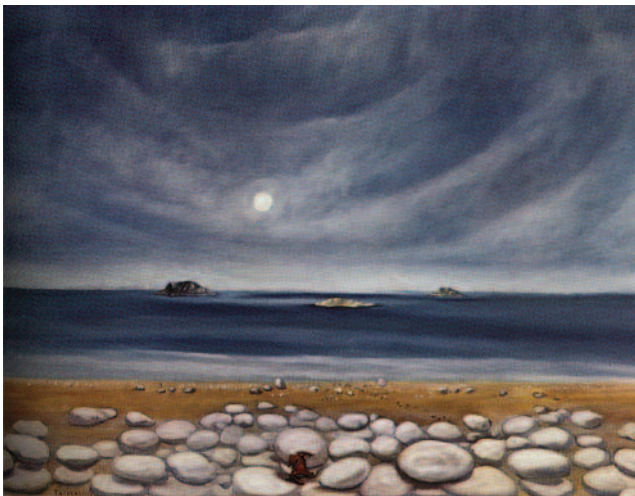
Η έμπρακτη ευγνωμοσύνη του Λόρδου Ράντολφ Τσώρτσιλ άνοιξε το δρόμο στη δημιουργία του Φλέμινγκ, που ανακάλυψε την πενικιλίνη, που θα 'σωζε - για δεύτερη φορά - τη ζωή του γιου του Ουίνστον Τσώρτσιλ...

Μιά ιστορία δύο διάσημων προσωπικοτήτων, που “τυχαία” ανακαλύφτηκε και διαδόθηκε μέσω του Web site τον περασμένο Φεβρουάριο. Πέρα όμως από την θαυμαστή ιστορία των δύο διάσημων, που - κι επειδή ήταν διάσημοι-, έγινε γνωστή, πόσες χιλιάδες κι εκατομμύρια ιστορίες άσημων ή άγνωστων υπήρξαν, που παρέμειναν και θα παραμείνουν άγνωστες; Πρόκειται για όλους αυτούς που λόγω της πενικιλίνης, γλύτωσαν, από βέβαιο θάνατο κι άλλαξε η μοίρα και των δικών τους. Η για εκεσίνους, που γλύτωσαν - λόγω Τσώρτσιλ -, από τη φρίκη ενός Β΄ παγκοσμίου πολέμου, που θα

παρατείνονταν σε διπλάσια χρόνια. Η θα οδηγούσε στην ήττα των συμμάχων και θα βύθιζε όλη την ανθρωπότητα στην άβυσσο της ναζιστικής, σατανικής σκλαβιάς;!... Αυτό άλλωστε - το Heigrenvolk, η γερμανική οικουμενική αυτοκρατορία!-, υπήρξε το όνειρο του Αδόλφου Χίτλερ και ανάλογη με αυτό ήταν η στρατηγική σχεδίαση, η πολεμική προετοιμασία και η προπαγάνδα του εσωτερική - φανατισμού, καθαρότητας φυλής...- κι εξωτερική, κυρίως αποκοίμησης των δημοκρατιών...

Πραγματικά, ο φτωχός Σκωτσέζος αγρότης έκανε ένα καλό με αγνότητα καρδιάς, χωρίς υπολογισμό, γιατί πίστευε απλά στη δύναμη του. Και το καλό αυτό πήγε ανυπολόγιστα μακριά...Αυτό εκφράζει και ο λαός μας με τη γνωστή παρότρυνση “**Κάνε το καλό και ρίχτο στο γιαλό...**”

Πιστεύεις ότι θα το πάει μακριά... Ποτέ δεν ξέρεις σε πόσες και ποιές ακρογιαλιές θα το ταξιδέψει η μαγευτική, απέραντη, μυστηριώδης θάλασσα...Απλά την εμπιστεύεσαι, όπως το θείο Φως - τού Ελύτη.

Τζιόκας - “Αξιόν Εστί”

Το αντίκρουσμα ποτέ δεν τη ξοφλάει την όραση. Το μάτι, που κοιτάζει, πιο πέρα πάει πιο πέρα αράζει

κι' απ' τις ακτές τις μακρινές της νοσταλγίας.
Πιο πέρα κι' απ' τα πέρατα-για ιδές !- η γη προβάλλει της επαγγελίας.

Δεν έχει χώρο, μήτε ορίζοντα κι' ακτές.

Π. Κανελλόπουλος